

som mere formelt korrekt. Hvad angaar det af den ærede Landstingsmand (Høst) som nys talte, stillede Vædringsforslag til § 2, at sidste Punktum skal udgaa, da har jeg optaget dette Punktum ligesom den lille Vædring, jeg har gjort ved § 4, i Henhold til Folketingsudvalgets Betænkning. Folketingsudvalgets Flertal havde i det Hele stillet sig velvilligt til Tanken i Lovforslaget, og der fremkom i dets Betænkning flere Bemærkninger, som synes mig at fortjene fuld Tilslutning. Jeg har derfor ment, at det var naturligt, at jeg optog det, som jeg fuldt ud kunde slutte mig til, og blandt disse Ting er netop den lille Tilføining til § 2, hvori der staar: „Retten kan dog, naar det udiviste urigtige Forhold maa antages at være foranlediget af Frygt, Forvirring eller undskyldelig Misforstaaelse, tilkjende en forholdsvis mindre Erstatning.“ De Indvendinger, som den ærede Landstingsmand fremkom med, ere fremkomne saa ofte, som dette Spørgsmaal har været paa Dagsordenen. Det er allerede vistnok henvend 20 Aar siden, da Spørgsmaalet blev drøftet paa de tydske Juristmøder, at en af Indvendingerne var, at man frygtede for, at det skulde blive en yndet Skik, at Forbrydere skulde lade, som om de havde begaaet en Forbrydelse, saa at de kunde blive arresterede og derefter faae Godtgjørelse, fordi de ikke havde begaaet den. Den Indvending fremkom hver Gang, men jeg maa tilstaa svagere og svagere, og den fandt overmaade lidt Tilslutning, og tilsidst forstummede den i Tydskland. Det er ikke underligt, naar man behandler et saadant Thema, som er nyt, at der kommer de samme Tanker frem. Men det forekommer mig unægtelig, at den ærede Landstingsmand, som selv er Forhørsdommer, og som ikke er nogen varm Tilhænger af dette Forslag, nok kunde tænke sig, at det næsten ikke er muligt, at de Misbrug skulde komme frem. For det Første indeholder den Tilføining, jeg har gjort, egentlig ikke Andet end en Forklaring af det første Punktum i anden Paragraf. I anden Paragraf staar der, at Retten til Erstatning bortfalder, naar den Paagældende ved sit Forhold selv har givet Anledning til Fængsling. Nu vil jeg mene, at naar hans Forhold kan ses og bedømmes paa forskjellig Maade, vil man vistnok være tilbøielig til at give ham Erstatning, naar det blot

var en saadan Vængstelse eller Misforstaaelse, der laa til Grund, som kan bedømmes forskjelligt, og som der af de forskjellige Forhørsdommere kan lægges mere eller mindre Vægt paa. Det skulde ikke være underligt, om En, der er ganske ustyldig, og maaste ogsaa meget ung, som sigtes for en Forbrydelse, der kan have meget alvorlige Følger, at han eller hun kan blive forvirret, ængstelig og forsamlet og derved give Dommeren virkelig Grund til Fængsling, og det vilde dog, synes mig, være noget ubilligt, om man ikke skulde kunne tage noget Hensyn til saadanne Forhold og give Erstatning. Jeg fortaar forøvrigt slet ikke, hvorledes det skulde kunne misbruges i en saadan Grad, som den ærede Landstingsmand siger; thi der staar kun, at Retten kan give Erstatning, men ikke, at den skal give den. Den kan gjøre det, hvis Dommeren har en virkelig Jølelse af, at det ikke er en Forbryder, der spiller Komædie, men en ustyldig Person, som ved rent tilfældige Forhold er kommen til at give Anledning til Fængslingen. Men jeg synes ikke, at jeg let kan tænke mig, at man skulde frygte for, at Dommerne skulle være i den Grad indskrænkede, at de skulde komme til at give Erstatning, saaledes at de kom til at betale Folk, der spillede Komædie. Da den ærede Justitsminister tilbids støttede denne Sætning forrige Gang, paaberaabte han sig den norske Lov; men det synes mig dog, at den norske Lov, som han citerede, egentlig talte ikke giver nogen Hjemmel til at ængste sig over dette, for den gaar jo kun ud paa, at naar man forsætlig havde gjort Noget for at blive arresteret, skulde man kunne . . . (Justitsministeren: Nei!) Var det ikke saaledes? Jeg synes, jeg fik det Indtryk, at Bedkommende skulde have forsætlig forset sig. Men forøvrigt, hvor stort Hensyn jeg end kan ønske at tage til vore Nabostater, vil jeg dog helst gaa i den Retning, som tiltaler min egen Jølelse, og den tiltales af dette Punkt. Det spiller nu forøvrigt ikke nogen stor Rolle, er Landstinget ikke tilfreds med Punktumet, kan det jo gaa ud; ønsker Folkethinget det saa indsat, vil næppe Noget her have Noget imod det. Jeg tillader mig foreløbig at anbefale, at det bliver staaende.